

РЕШЕНИЕ

№ 3012

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 29.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **10188** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба вх. № 25059 от 17.11.2011 година, подадена от Д. Д. Д., срещу Заповед № 828/01.11.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която ѝ е наложено наказание "порицание" за срок от една година, считано от датата на връчване на заповедта.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание е издадена в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Релевира довод за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че не ѝ е предоставена възможност да представи писмени обяснения и не е изслушана от дисциплинарнонаказващия орган преди да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание. Твърди, че нарушението, описано в мотивната част на заповедта не е извършено и не са събрани доказателства, които да установяват приетата от дисциплинарнонаказващия орган фактическа обстановка. В заключение е формулирано искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично, като поддържа жалбата и искането си за отмяна на Заповед № 828/01.11.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция при СДВР.

Ответникът – началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Между страните е безспорно, че Д. Д. Д. е назначена на длъжност началник на група Административно наказателна дейност в отдел Пътна полиция при СДВР. Не се спори, че е извършена проверка по справка вх. № Я 30476/13.09.2011г. и по справка вх. № Я 30494/13.09.2011г., по описа на ОПП- СДВР. От страна на ГДОП – МВР са изпратени писмо вх. № Я 35534/2011, ведно с цялата преписка по сигнал вх. № Ж-173/2011г. и писмо вх. № Я 35166/2011г., ведно с цялата преписка по сигнал рег. № Ж 119/2011г. След анализ на данните е установено, че гл. инспектор Д. Д., началник на група Административно наказателна дейност при ОПП- СДВР е предприела процедура по служебно връчване, на основание чл. 58, ал.2 от ЗАНН и въвеждане в системата на А.-КАТ информация за връчване на наказателно постановление (НП) № 95436/2009г., НП № 2200/5103/2009г. и НП № 48212/2010г., издадени на лицето Г. М. Е., при липса на данни за извършване на проверки, с които да се установява, че лицето не намерено на посочения от него адрес. Установено е също, че НП № 2200/5103/2009г. е изпратено в ОПП – СДВР от ОДМВР С. за връчване. По докладна записка рег. № 6605/27.04.2011г. на гл. инспектор Д. Д. в А.-КАТ е отбелязано връчване по чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Административнонаказващ орган в производството по издаване на НП № 2200/5103/2009г. е началника на сектор ПП към ОДМВР С., поради което е направен извод, че гл. инспектор Д. Д. е превишила правомощията си по служба. По данните от справка вх. № Я 30476/13.09.2011г. е установено, че гл.инспектор Д. Д. е предприела процедура по служебно връчване, на основание чл. 58, ал.2 от ЗАНН на НП № 15/2010г., издадено на П. И., при липса на доказателства за извършени проверки на посочения от лицето адрес.

В резултат от извършената проверка е съставена справка рег. № Я 14723/31.10.2011г. Направено е предложение на гл. инспектор Д. Д. Д., началник на група Административно наказателна дейност – ОПП – СДВР, на основание чл. 226, ал.1, т.3 от ЗМВР, чл. 227, ал.1, т.5 и т.11 от ППЗМВР да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година, по справка вх. № 30494/2011г., по описа на ОПП-СДВР и на основание чл. 226, ал.1, т.3 от ЗМВР, вр. чл. 227, т.11 от ППЗМВР да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца по справка вх. № Я 30476/2011г., по описа на ОПП-СДВР, като бъде наложено едно общо наказание за максимален срок, съгласно изискванията на чл. 18, т.2 от Инструкция Из-1015 от 2001г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР.

На основание изложеното е издадена Заповед рег. № 828/01.11.2011 г. на началника на отдел Пътна полиция при СДВР, с която на Д. Д. Д. - началник на група Административно наказателна дейност в отдел Пътна полиция при СДВР- категория „В” е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година, считано от датата на връчване на заповедта. По делото не са представени доказателства, удостоверяващи датата на връчване на заповедта на Д. Д.. Заповед рег. № 828/01.11.2011 г. на началника на отдел Пътна полиция при СДВР е оспорена по съдебен ред с жалба, вх. № 25059/17.11.2011 г. на Административен съд – София град.

С оглед липсата на данни за надлежно връчване на индивидуалния административен акт, съдът приема, че е спазен установения в разпоредбата на чл. 149, ал.1 от АПК срок за оспорване.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок, от лице, което притежава процесуална легитимация по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, по смисъла на чл. 228, т. 4 от ЗМВР, вр. чл. 226, ал.1, т. 3 от ЗМВР и в предвидената от закона форма. При издаването ѝ са допуснати съществени процесуални нарушения. Не са спазени изискванията на разпоредбата на чл. 229, ал.1 от ЗМВР, съгласно която дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР в протокола за изслушване на държавния служител, извършил нарушение на служебната дисциплина се посочват: дата, час и място на изслушването; орган, осъществил изслушването; данни за присъствали други длъжностни лица; данни за служителя и за това, че е изслушан във връзка с мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, или се отразява, че е отказал да даде обяснения. В конкретния случай, не е съставен протокол за изслушване на държавния служител, от което следва, че последният не е бил изслушан от дисциплинарнонаказващия орган преди да му бъде наложено дисциплинарното наказание. Разпоредбата на чл. 237, ал.4 от ППЗМВР допуска дисциплинарното наказание да бъде наложено без да бъде изслушан държавния служител, но само ако той е дал писмени обяснения. Според изискването на чл. 10, ал.2 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР наказващият орган приема с резолюция даденото от провинилия се служител писмено обяснение, като се отбелязват датата, длъжността и името на органа. В конкретния случай, по делото не са представени данни, от които да е видно, че на Д. Д. е била предоставена възможност да даде писмени обяснения, не са представени и доказателства, че такива обяснения са изисквани от дисциплинарно наказващия орган. От последното следва, че не са спазени изискванията на чл. 229 от ЗМВР, чл. 237 от ППЗМВР и чл. 10 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР.

Текстът на разпоредбата на чл. 229, ал.1 от ЗМВР е императивен и задължава дисциплинарнонаказващия орган да изслуша нарушителя и да приеме писмените му обяснения преди да наложи дисциплинарното наказание. Изключение от задължителното правило се допуска само когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. В случая не е удостоверено наличие на създадени от страна на държавния служител пречки за изслушването му. Следователно, дисциплинарнонаказващият орган е бил длъжен да изслуша служителя или да изиска и да приеме писмените му обяснения преди да наложи дисциплинарно наказание. Това задължение цели да даде възможност на служителя да упражни в цялост правото си на защита и неспазването му е съществено процесуално нарушение, което представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че при издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, накърняващи правото на защита на жалбоподателя, които обосновават извода за незаконосъобразност на административния акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 16 - ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Д. Д. Заповед № 828/01.11.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Р. България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: